Děti vyrostlý z bot - Černocká, Petra

Máma žila jenom se mnou dvacet mejch let
a já až teď chápu, že jí uteklo to hned,
když děti odchází,

tak se všechno nějak zpřehází.
A neměla to lehký, často nebylo kde brát,
na nájem a školu, se vším musela se prát,
teď mi to dochází,
jiné dítě řekne "odcházím".

Rf.:
Všechny mámy jsou stejný v tom, že nechápou,
kam jdou děti vyrostlý z bot,
žádný cesty srovnaný už nejsou jim vhod,
právo na svý omyly si nikým nedaj brát,
raději si spálí, než by přišly se ptát,
kam jdou děti vyrostlý z bot.

Mámin starej klavír, na něm na dečce slon,
když vybavím si dětství, k němu patřil i on,
léta mě provází,
možná proto mi nic neschází.
Byl se mnou, když jsem opouštěla rodnej práh,
a nebejt mě, tak by paty z domu nevytáh´,
a teď ho opráším,
půjde s tebou, štěstí přináší.

Rf.

A můžu jenom hádat, kolik jiných žen
zná důvěrně tu chvíli, děti řeknou "tak jdem",
když dívky odchází,
něco s sebou chce si každá vzít.

Rf.:
Všechny mámy jsou stejný v tom, že nechápou,
kam jdou děti vyrostlý z bot,
dlouho trvá, než si stoupnou na první schod,
právo na svý omyly si nikým nedaj brát,
raději se spálí, než by přišly se ptát,
kam jdou děti vyrostlý z bot.